

Takstforhøjelse, som yderligere motiveredes ved, at de samtidige gældende danske og norske Medicinaltakster vare ikke ubetydeligt højere. Paa Grund af dette Andragende, i hvilket der ligesaa lidt som i Medicinalstyrelsens Skrivelse herom til Kongen af 26de September 1879 fandtes nogenstomhelst Udtalelse om, at Amortisationens Gennemførelse var en bidragende Aarsag til den begærede Takstforhøjelse, vedtoges der saa i 1879 ikke uvæsentlige Forhøjelser af Taksten, hvorved Ligevægt opnaaedes med de Medsættelser, som havde fundet Sted i 1870, og senere er ingen Takstforhøjelser vedtagne. Mit udtryffelige Spørgsmaal, om det paagældende Andragende vilde være fremkommet, hvis Amortisationen ikke var indtraadt i Mellemtiden, besvares med et aldeles bestemt ja.

Nogle af Kommissionens Medlemmer (Falbe-Hansen, Hempel, Møller og Rump) indtage et fra begge de foranstørte afvigende Standpunkt. Vi indse vel, at den nuværende Ordning har visse Fordele, men mene dog, at en Afløsning af de reelle Privilegier vilde være forsvarelig, hvis det kunde ske uden større Ofre fra Statens eller Publikums Side.

Vi mene, at en Del kan ansøres til Støtte for, at det nuværende blandede System, med reelle Privilegier ved Siden af de personlige, egner sig bedst til at fremme selve Apotekervirksomheden, til at holde den oppe paa Højde med Udviklingen. De reelle Privilegier gøre det muligt, at der kan komme yngre, friske Kræfter ind i Apotekerstanden; hvis der kun fandtes personlige Apotekerbevillinger, vilde der være Udset til, at hele Standen kom til at bestaa af gamle Folk; Erfaringen viser, at det saa godt som altid er ældre Folk, paa omkring 50 Aar, som faa personlige Privilegier; men der er Fare for, at en Stand, der saaledes helt igennem bestod af ældre eller gamle Folk, ikke vilde følge med. Dertil kommer, at Hændehaverne af personlige Apotekerbevillinger, selv fraset den højere Alder, maa være mindre tilbøjelige til at anvende større Kapitaler til Forbedringer og Fremskridt i Apotekdriften, fordi deres Bevillinger ere kortvarige, saa at Udbyttet af Kapitalanvendelsen ikke fuldt udnyttes i deres Besiddelsestid og vanskelig kan helt erstattes af deres Efterfølgere. De reelle Apoteker derimod, der ere vedvarende, frembyde ikke denne Ulempe. Hændehaverne kunne vente gennem Privilegiets Salg at faa deres Kapitaludlæg erstattet; der er derfor mere Opfordring til at foretage kostbare og længevirkende Grundforbedringer, og da derhos Hændehaverne saadanne ere yngre og mere velhavende, er der ogsaa mere Lyst og Evne til at foretage Fremskridt.

Systemet med de personlige og kortvarige Bevillinger har ganske vist ogsaa en Fordel med Hensyn til at fremme Apotekerbedriftens Fremgang, nemlig den, at man kan drage uformuende særlig dygtige Personligheder frem og give dem Apotek; men denne Fordel havees jo netop ogsaa nu, hvor der gives talrige personlige Bevillinger ved Siden af de reelle.

Medens det foranstørte taler for at bibeholde det nuværende blandede System, maa det paa den anden Side erkendes, at Systemet ogsaa har Ulemper, om end nogle af dem, man har fremsat, ere noget tvivlsomme.

Man har saaledes fremhævet, at de reelle Privilegier undertiden blive drebne for højt op i Pris, og at Køberne derved komme til, at sidde for haardt i det og blive